

Arrest

nr. 309 221 van 3 juli 2024
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Libische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 15 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In de verzoekschriften worden dezelfde argumenten aangevoerd. Gelet op het voorgaande moeten de twee zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaken

Verzoekende partijen, die verklaren van Libische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 28 oktober 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 7 november 2022 om internationale bescherming. Op 27 februari 2024 beslist de adjunct-commissaris ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 28 februari 2024 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Arabier te zijn van origine, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren op (...) 1983 in al-Tajoura, Tripoli, Libië, en heeft 3 broers (A. (...), Mo. (...), Mas. (...)) en 1 zus (Man. (...)). U heeft een bachelor in mechanica (ingenieur), u werkte van 2008 tot 2013 in de sector van centrale airconditioning. U bent in 2013 getrouwd met O. W. O. M. (...) met wie u twee kinderen heeft: Abd. (...) en O. (...). In 2013 werd uw huis beschadigd tijdens beschietingen tussen verschillende milities. In 2013 verhuisde u naar Khod al-Sha'al, een andere wijk in Tripoli. Van 2013 tot 2015 werkte u deeltijds in Tunesië, deeltijds in Libië voor het bedrijf T. P. (...). Sinds 2017 werkte u vervolgens voor het bedrijf a.-l a.-Q. (...).

Op 3 augustus 2022 vervoerde u voor het bedrijf a.-l a.-Q. (...) geld in uw auto, u had dit onder de passagierszetel gelegd. U kwam langs een checkpoint van de militiegroep “Algemene Veiligheid” in Khod al-Sha'al, waar 2 gemaskerde mannen u tegenhielden. Deze groep wordt geleid door de minister van Binnenlandse Zaken, Imad Trablusi. De eerste man vroeg uw identiteitskaart en rijbewijs, de andere persoon doorzocht uw auto, vond het geld en nam het mee naar de auto van de militiegroep, waar een derde persoon in zat die u eerder niet opgemerkt had. Wanneer die persoon terugkwam, hoorde u hem tegen de 1ste gemaskerde militieman, die naast uw auto was blijven staan, zeggen dat hij u uit de auto moest halen en meenemen. U panikeerde en stribbelde tegen, waardoor de militieman uw autodeur niet open kreeg. De 2de gemaskerde persoon zei dan dat hij op u moest schieten. Gezien uw motor nog draaide trapte u op het gaspedaal en vluchtte u weg. Hierbij reed u de 3de persoon aan, die net uit de militiewagen was gestapt. U reed verder terwijl de ruiten van uw wagen werden stukgeschoten. U werd niet achtervolgd.

U reed door kleine straatjes in Khod al-Sha'al, parkeerde uiteindelijk uw auto en stapte tot u bij een straat kwam die u kende, daar bracht u dan uw broer op de hoogte van uw locatie zodat hij u kon komen ophalen. In afwachting van uw broer verstopte u zich en belde u uw vrouw om haar op de hoogte te brengen van het incident. U vertelde haar dat ze naar de burens moest gaan om zich te verstoppen gezien de militie uw documenten had en dus wist waar u woonde. Uw broer haalde u op en bracht u naar een jeugdvriend van u in al-Tajoura, waar u 3 dagen verbleef.

U vertelde wat er was gebeurd en overnachtte daar. Uw vrouw belde u om te vertellen over de aanval van de militie op jullie huis in Khod al-Sha'al. Uw vrouw en kinderen hadden immers in het huis van jullie overbuur "al-Haj Ahmed" hun toevlucht gezocht en uw echtgenote hoorde mensen schreeuwen en schoten afvuren. Uw overbuur wist nog te vertellen dat ze jullie huis waren binnengedrongen en bracht uw vrouw en kinderen, nadat de situatie was gekalmeerd, naar haar familie in Mahrou'a Abu Slim (Tripoli), waar ze 3 dagen verbleven.

De 3de dag belde uw broer u op en informeerde u over de komst van de militie naar uw ouderlijk huis in Gergash. Gewapende mannen kwamen binnen nadat ze met geweld op de deur hadden geslagen, ze vroegen uw familie naar u en fouilleerden het huis. Ze scholden uw familie uit en bedreigden hen, ze zeiden dat ze u zouden doden. Door hun reactie vermoedde u dat de aangereden militieman of dood, of in kritieke toestand verkeerde. Vervolgens vertelde u aan uw vrouw dat ze zich bij u moest voegen in al-Tajoura gezien het mogelijk was dat de militie u zou zoeken bij haar familie. Op de 4de dag heeft uw gezin zich vervolgens bij u gevoegd in de huurwoning die uw jeugdvriend u had geholpen te vinden.

Rond 10 augustus 2022 zocht de militie u vervolgens op uw werk, zo vertelde uw baas, dit gebeurde op een bruuske manier, maar verder verliep dit zonder verdere incidenten.

In de periode tussen het bezoek van de militie op uw werkplek en uw vertrek uit Libië op 26 oktober 2022 regelde u uw vertrek en dat van uw gezin uit Libië. Via een smokkelaar regelde u visums om met het vliegtuig uit Libië te kunnen vertrekken. In die periode verhuisden jullie ook nog eens naar een ander adres omdat er veel militieleden in de wijk rondreden, al weet u niet of er een link was met uw incident. Voor de zekerheid verhuisden jullie nog naar de al-Hamidiya wijk in Tripoli. Nadat jullie je vingerafdrukken gegeven hadden en de paspoorten geregeld werden in het centrum van Tripoli, vertrokken jullie uit het land via de luchthaven van Tripoli richting Tunesië.

U en uw gezin verlieten op 26 oktober 2022 het land en reisden vervolgens via Tunesië en Italië richting België, waar u op 7 november 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, net zoals uw echtgenote. Uw vrouw is op dit moment zwanger van jullie 3de kind.

U hebt in kader van uw verzoek volgende documenten voorgelegd: uittreksels uit de paspoorten van u en uw gezin; uw huwelijksakte; de geboorteaktes van u en uw gezin; document familiesamenstelling; uw diploma (vertaling) en puntenlijst uit Libië; documenten in kader van uw tewerkstelling in België; attest Nederlandse lessen die u hier volgt; een equivalentiedocument voor uw diploma van de VDAB; medische documenten in hoofde van uw schoonzus; foto's van de vernieling van uw huis en aangifte verlies paspoorten België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt op het CGVS aan dat u vreest gedood te worden door de militie "Algemene Veiligheid" omdat u bij het vluchten een militielid aanreed. Er kan hier echter geen geloof aan worden gehecht.

Een eerste element betreft de reactie van de militie. U verklaart dat, na het incident met de auto, de militie diezelfde dag nog naar uw huis kwam en het aanviel op 3 augustus 2022. Vervolgens is de militie 3 dagen later naar uw ouderlijk huis gegaan om u daar te zoeken, ze zeiden dat ze u zouden doden. Rond 10 augustus zocht de militie u op uw werkplek. U gevraagd of er daarna nog iets is gebeurd, verklaart u: "Enkel het feit dat ik van adres ben veranderd in al-Tajoura zelf, toen ik auto's van de militie zag. Ik weet niet of ze voor mij specifiek kwamen of niet." U daarna nog eens gevraagd of er nog iets gebeurde tussen 10 augustus en het moment dat u Libië verliet op 26 oktober 2022, verklaart u: "Nee, er is niets meer gebeurd, geen direct ding. We bleven in het appartement, we probeerden niet naar buiten te gaan als het niet nodig was; als we naar buiten gingen, dan probeerden we een pet aan te doen etc. [...]" (CGVS, p. 9-11). Deze verklaringen stroken niet met het beeld dat u schetst van de militie. U verklaart dat de militie aan uw ouders vertelde: "Bereid je voor op de begrafenis van de zoon." Daarnaast verklaart u dat de militie zeer machtig is aangezien ze onder controle staat van de minister van Binnenlandse Zaken, Imad Trabulsi. U verklaart dat de militie er op gebrand was om u te vinden en te doden, ze zochten u zelfs bij uw ouders en op uw werk. Dat u dan verklaart dat het daarbij is gebleven, is dan ook niet geloofwaardig. Immers, indien de militie er zo op gebeten was om u te vinden, kan er toch verwacht worden dat ze meer verregaande maatregelen zouden nemen om u te vinden en hierin zouden hebben volhard. Dat u dan verklaart dat er verder niets gebeurde is dan ook niet geloofwaardig. U verklaart weliswaar dat u op een bepaald moment veel milities in al-Tajoura zag, maar u zegt zelf dat u niet weet of die daar voor u waren, of voor een andere reden (CGVS, p. 10). Gezien deze door u geschetste gang van zaken kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de militie u vervolgd heeft en kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het incident met de auto, aangezien u een rechtstreeks verband legt tussen deze beide gebeurtenissen.

Deze appreciatie wordt verder onderstreept door uw verklaringen over uw familie. U verklaart dat uw familie geen verdere problemen heeft ondervonden, behalve dan die ene huiszoeking die de militie in uw ouderlijk huis in Gergash uitvoerde (CGVS, p. 10-11). Echter, er kan toch verwacht worden dat de militie met meer daadkracht zou optreden tegen uw familie indien ze u niet zouden vinden, zeker gezien u vermoedt dat de aangereden persoon of in kritieke toestand verkeerde, of zelfs bezweken is aan zijn verwondingen. Dat de militie, onder controle van de minister van Binnenlandse Zaken, geen verdere stappen onderneemt om u te vinden via uw familie, is dan ook niet geloofwaardig. Zeker gezien u vreest dat ze uw kinderen zullen kidnappen om u onder druk te zetten (CGVS, p. 11), is het niet geloofwaardig dat u verklaart dat ze louter een huiszoeking deden in Gergash en u daar met de dood bedreigden – en verder niets.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat het op zijn minst heel vreemd is dat de militie u per sé wil vinden en daarvoor bijna meteen naar uw huis is gegaan en dat heeft aangevallen, maar dan nooit de moeite heeft

genomen om eens te verifiëren of u of uw familie niet bij de burens verstopt was/waren, temeer u verklaart dat uw vrouw zich bij de overbuur verstopte. U verklaart dat ze louter uw huis aanvielen en weer weggingen. U gevraagd of ze nog andere huizen gefouilleerd hebben, verklaart u: “Nee, voor zover ik weet was het enkel het huis.” (CGVS, p. 7, 11). Dit herstelt uw geloofwaardigheid geenszins. Er kan toch verwacht worden dat, indien u echt gezocht zou worden nadat u een militieman heeft gedood of in kritieke toestand heeft achtergelaten, ze veel grondiger te werk zouden gaan en er alles aan zouden doen om u te vinden. Dat ze niet eens de moeite zouden hebben genomen de omgeving uit te kammen ontbeert dan ook geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-16). Wat betreft de kopieën van de uittreksels van uw paspoort en die van uw gezin; uw huwelijksakte; de medische documenten in hoofdte van de zus van uw vrouw; de geboortektes van u en uw familie; een document familiesamenstelling; uw onderwijs-documenten uit Libië; uw professionele documenten uit België; uw attesten volgen van Nederlandse les en aangifte verlies paspoorten (documenten 1-15) hebben betrekking op uw identiteit, die van uw familie, uw opleiding en werk en de medische problematiek van uw schoonzus, elementen die hier niet tot twijfel hoeven te worden getrokken. Wat betreft de foto's van de vernieling van uw huis (document 16), er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit de foto's noch de context, noch de plaats waarin of datum waarop ze werden genomen kan worden afgeleid.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsbericht-libie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt-het-vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021.

Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in hoofde van uw echtgenote eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Arabische van origine te zijn, u bent een moslima van soennitische strekking. U bent geboren op (...) 1984 in Tripoli, Libië. Uw vader is overleden, uw moeder is huisvrouw. U heeft 3 broers (Ab. (...), M. (...), Sh. (...)) en 3 zussen (Ai. (...), Sa. (...), F. (...)). U bent tot de 7de graad naar school geweest en werkte van 2008 tot uw vertrek uit Libië op het departement van de burgerlijke stand. Eén keer per week ging u naar uw werk. U bent in 2013 getrouwd met A. H. R. A. (...), met wie u twee kinderen heeft: Abd. (...) en O. (...). In 2013 werd uw huis beschadigd tijdens beschietingen tussen verschillende milities. In 2013 verhuisde u naar Khod al-Sha'al, een andere wijk in Tripoli. Van 2013 tot 2015 woonde u deeltijds in Tunesië, deeltijds in Libië, door het werk van uw man voor het bedrijf T. P. (...). Vervolgens woonde u weer in Khod al-Sha'al.

U bent uit Libië vertrokken omwille van de problemen van uw man, hij werd tegengehouden aan een checkpoint van een militie, zijn geld werd gestolen en ze probeerden hem te doden. Al vluchtend reed hij

vervolgens een militielid aan. Uw man belde u vervolgens en vertelde u dat u alle belangrijke zaken uit jullie huis moest meenemen en naar de burens moest gaan. U nam alle waardevolle zaken uit de kluis, nam de kinderen mee en ging naar uw overbuur. U belde uw broer en vroeg hem om jullie naar uw ouders te brengen. Ongeveer 30 à 35 minuten later was er veel lawaai in de straat, de buurman ging kijken wat er gaande was en vertelde u dat er een probleem was in uw huis. U vertelde dan uw broer dat hij niet moest komen omwille van het gebeurde. Later die avond, toen de situatie was gekalmeerd, besloot u met de kinderen te vertrekken. Toen u buiten kwam zag u kogels in de muren en merkte u dat er rook kwam uit het huis. U ging dan met uw kinderen naar Kubri al-Hadidi, in Bouslin (Tripoli). U contacteerde van daaruit uw man, u vertelde hem dat u bij uw ouders was en wat er thuis was gebeurd.

U probeerde uw man verschillende keren te contacteren, maar hij vertelde u steeds dat hij u zou spreken bij zijn aankomst. 's Nachts belde hij u en vertelde hij u dat hij bij zijn vriend in al-Tajoura was en dat jullie van simkaart moesten veranderen, dit om jullie veiligheid te garanderen. Na 3 dagen vertelde hij u dat u en de kinderen naar hem moesten komen omdat het gevaarlijk was voor u bij uw ouders, dit omdat de militie naar het huis van zijn ouders was gegaan. Uw broer bracht jullie dan de 4de dag richting het huis dat uw man had gevonden in al-Tajoura.

Uw man gaf te verstaan dat jullie Libië moesten verlaten. Hij dacht eerst aan de boot en besloot uiteindelijk met een contactpersoon een visum te regelen om met het vliegtuig te kunnen vertrekken. Nadat jullie in kader hiervan jullie vingerafdrukken hadden laten nemen in september, verhuisden jullie naar een andere wijk uit schrik voor de aanwezigheid van milities. Jullie verkregen de paspoorten en biljetten in oktober 2022.

Jullie vertrokken op 26 oktober 2022 uit Libië en reisden vervolgens via Tunesië en Italië richting België, waar u op 7 november 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, net zoals uw echtgenoot.

In kader van uw verzoek verwijst u naar de stukken neergelegd door uw echtgenoot in kader van diens verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen uw recht in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Blijkt immers dat u uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend steunt op de motieven zoals deze aangehaald werden door uw echtgenoot H. (...), nl. vreest u problemen omdat uw man een militielid had aangereden.

In hoofde van uw man werd door het CGVS besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. Hij slaagde er namelijk niet in zijn vrees voor vervolging door die militie geloofwaardig te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw man aangehaalde motieven, kan ook in uw hoofde niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. We verwijzen hiervoor naar de door het CGVS omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

(...)

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend

conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsbericht-libie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt-het-vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide

grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakt gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Alfara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twijfelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekende partijen stellen bij hun verzoekschriften recente landeninformatie te voegen die aantoont dat de situatie in Libië allesbehalve veilig is en menen dat de adjunct-commissaris geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de veiligheidssituatie in Libië.

3.2. Stukken

Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Libië, te hebben verlaten omwille van de problemen die verzoeker zou kennen met leden van de militiegroep 'Algemene Veiligheid' omdat hij door hen werd tegengehouden toen hij geld vervoerde en al vluchtend één van hen aanreed. De militieleden zouden hierna naar het huis van verzoekende partijen en naar verzoekers ouderlijk huis en verzoekers werk zijn gegaan om verzoeker te zoeken.

Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij niet aannemelijk hebben gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben nu er om de volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker aangehaalde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees gedood te worden door de militie 'Algemene Veiligheid' omdat hij bij het vluchten een militielid aanreed:

"Een eerste element betreft de reactie van de militie. U verklaart dat, na het incident met de auto, de militie diezelfde dag nog naar uw huis kwam en het aanviel op 3 augustus 2022. Vervolgens is de militie 3 dagen later naar uw ouderlijk huis gegaan om u daar te zoeken, ze zeiden dat ze u zouden doden. Rond 10 augustus zocht de militie u op uw werkplek. U gevraagd of er daarna nog iets is gebeurd, verklaart u: "Enkel het feit dat ik van adres ben veranderd in al-Tajoura zelf, toen ik auto's van de militie zag. Ik weet niet of ze voor mij specifiek kwamen of niet." U daarna nog eens gevraagd of er nog iets gebeurde tussen 10 augustus en het moment dat u Libië verliet op 26 oktober 2022, verklaart u: "Nee, er is niets meer gebeurd, geen direct ding. We bleven in het appartement, we probeerden niet naar buiten te gaan als het niet nodig was; als we naar buiten gingen, dan probeerden we een pet aan te doen etc. [...]" (CGVS, p. 9-11). Deze verklaringen stroken niet met het beeld dat u schetst van de militie. U verklaart dat de militie aan uw ouders vertelde: "Bereid je voor op de begrafenis van de zoon." Daarnaast verklaart u dat de militie zeer machtig is aangezien ze onder controle staat van de minister van Binnenlandse Zaken, Imad Trablusi. U verklaart dat de militie er op gebrand was om u te vinden en te doden, ze zochten u zelfs bij uw ouders en op uw werk. Dat u dan verklaart dat het daarbij is gebleven, is dan ook niet geloofwaardig. Immers, indien de militie er zo op gebeten was om u te vinden, kan er toch verwacht worden dat ze meer verregaande maatregelen zouden

nemen om u te vinden en hierin zouden hebben volhard. Dat u dan verklaart dat er verder niets gebeurde is dan ook niet geloofwaardig. U verklaart weliswaar dat u op een bepaald moment veel militie in al-Tajoura zag, maar u zegt zelf dat u niet weet of die daar voor u waren, of voor een andere reden (CGVS, p. 10). Gezien deze door u geschetste gang van zaken kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de militie u vervolgd heeft en kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het incident met de auto, aangezien u een rechtstreeks verband legt tussen deze beide gebeurtenissen.

Deze appreciatie wordt verder onderstreept door uw verklaringen over uw familie. U verklaart dat uw familie geen verdere problemen heeft ondervonden, behalve dan die ene huiszoeking die de militie in uw ouderlijk huis in Gergash uitvoerde (CGVS, p. 10-11). Echter, er kan toch verwacht worden dat de militie met meer daadkracht zou optreden tegen uw familie indien ze u niet zouden vinden, zeker gezien u vermoedt dat de aangereden persoon of in kritieke toestand verkeerde, of zelfs bezweken is aan zijn verwondingen. Dat de militie, onder controle van de minister van Binnenlandse Zaken, geen verdere stappen onderneemt om u te vinden via uw familie, is dan ook niet geloofwaardig. Zeker gezien u vreest dat ze uw kinderen zullen kidnappen om u onder druk te zetten (CGVS, p. 11), is het niet geloofwaardig dat u verklaart dat ze louter een huiszoeking deden in Gergash en u daar met de dood bedreigden – en verder niets.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat het op zijn minst heel vreemd is dat de militie u per sé wil vinden en daarvoor bijna meteen naar uw huis is gegaan en dat heeft aangevallen, maar dan nooit de moeite heeft genomen om eens te verifiëren of u of uw familie niet bij de burens verstoppt was/waren, temeer u verklaart dat uw vrouw zich bij de overbuur verstopte. U verklaart dat ze louter uw huis aanvielen en weer weggingen. U gevraagd of ze nog andere huizen gefouilleerd hebben, verklaart u: “Nee, voor zover ik weet was het enkel het huis.” (CGVS, p. 7, 11). Dit herstelt uw geloofwaardigheid geenszins. Er kan toch verwacht worden dat, indien u echt gezocht zou worden nadat u een militieman heeft gedood of in kritieke toestand heeft achtergelaten, ze veel grondiger te werk zouden gaan en er alles aan zouden doen om u te vinden. Dat ze niet eens de moeite zouden hebben genomen de omgeving uit te kammen ontbeert dan ook geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-16). Wat betreft de kopieën van de uittreksels van uw paspoort en die van uw gezin; uw huwelijksakte; de medische documenten in hoofde van de zus van uw vrouw; de geboorteaktes van u en uw familie; een document familiesamenstelling; uw onderwijs-documenten uit Libië; uw professionele documenten uit België; uw attesten volgen van Nederlandse les en aangifte verlies paspoorten (documenten 1-15) hebben betrekking op uw identiteit, die van uw familie, uw opleiding en werk en de medische problematiek van uw schoonzus, elementen die hier niet tot twijfel hoeven te worden getrokken. Wat betreft de foto's van de vernieling van uw huis (document 16), er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit de foto's noch de context, noch de plaats waarin of datum waarop ze werden genomen kan worden afgeleid.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat zij zich niet kunnen vinden in deze beslissingen, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Het reisadvies met betrekking tot Libië van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking waarnaar verzoekende partijen verwijzen vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekende partijen. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken bij terugkeer naar Libië problemen te zullen kennen met leden van de militiegroep ‘Algemene Veiligheid’ omdat verzoeker door hen werd tegengehouden toen hij geld vervoerde en al vluchtend één van hen aanreed.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Libië.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken bij terugkeer naar Libië problemen te zullen kennen met leden van de militiegroep 'Algemene Veiligheid' omdat verzoeker door hen werd tegengehouden toen hij geld vervoerde en al vluchtend één van hen aanreed.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Libië zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Opdat aan verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen besluit de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen wordt dit als volgt toegelicht:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsbericht-libie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM

Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twijfelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoekende partijen betogen dat er in de bestreden beslissingen duidelijk wordt aangehaald dat de algemene situatie in het land veilig is, doch zij geven hiermee blijk van een foutieve lezing van (de motieven van) de bestreden beslissingen. In deze beslissingen wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dat er zich met enige regelmaat incidenten voordoen, maar komt de adjunct-commissaris na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen het tegendeel niet aan. Zij brengen geen informatie bij die een ander licht kan werpen op deze analyse. Het reisadvies met betrekking tot Libië van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking waarnaar zij in hun verzoekschriften verwijzen, is bestemd voor reislustige Belgen en niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar zij verwijzen, is irrelevant daar het niet slaat op hun concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Libië.

Ten slotte tonen verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Waar verzoekende partijen ondergeschikt vragen om hun dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen

verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN